

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a Mgr. et Ing. et Bc. Radovana Havelce v právní věci stěžovatelky **AUTOSLUŽBA Praha a. s. „v likvidaci“**, se sídlem v Praze 3, Sudoměřská 1644, zastoupené JUDr. Zbyškem Melichem, advokátem se sídlem v Praze 4, U Šumavěnky 18, za účasti **Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu**, se sídlem v Praze 1, Štěpánská 28, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 2. 2006, č. j. 10 Ca 20/2005 – 47,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 21. 2. 2006, č. j. 10 Ca 20/2005 - 47 zamítl žalobu stěžovatelky proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu (dále jen „finanční ředitelství“) ze dne 23. 11. 2004, č. j. FŘ-559/14/04, kterým byl změněn platební výměr Finančního úřadu pro Prahu 8 (dále jen „finanční úřad“) ze dne 13. 10. 2003, č. j. 143736/03/008961/7312 o vyměření daně z převodu nemovitostí ve výši 1 878 525 Kč tak, že stěžovatelce byla zvýšena daňová povinnost na částku 2 853 525 Kč. Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že neshledal relevantním tvrzení stěžovatelky, že zde neexistuje právní titul pro převod vlastnictví. Platnost či neplatnost úkonu, v daném případě prohlášení vkladatele, na jehož základě pak Katastrální úřad pro hlavní město Prahu rozhodnutím ze dne 20. 1. 1998 pod č. j. V5-200059-97 povolil vklad vlastnického práva k označeným nemovitostem do katastru nemovitostí ve prospěch nabyvatele společnosti Autocentrum Bohnice, a. s. s právními účinky vkladu ke dni 27. 11. 1997, nebyla v době rozhodování správních orgánů soudem v žádném řízení vyslovena. Po celou dobu daňového

řízení nevznesla stěžovatelka námitku proti tomu, že stav zápisu v katastru nemovitostí neodpovídá skutečnosti. Jako nedůvodnou vyhodnotil rovněž námitka, že převod nelze považovat za úplatný, protože se jedná o vklad nemovitostí podle zvláštního zákona do základního jmění (kapitálu) společnosti a podle ustálené judikatury Ústavního soudu je nesporné, že vkladem do společnosti je míněn vklad do základního jmění (kapitálu). Relevantními nemohou být ani námitky, zda byl, resp. měl být, započten celý vklad na splacení emisního kurzu akcií, jestliže k navýšení základního jmění do doby vydání rozsudku nedošlo (nedošlo ani ke vkladu do základního jmění), a z tohoto důvodu nemohlo být vůbec aplikováno osvobození podle ustanovení § 20 odst. 6 písm. e) zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 357/1992 Sb.“). Nedůvodná je i námitka proti ceně zjištěné podle oceňovacích předpisů, neboť cena převáděných nemovitostí se pro účely stanovení základu daně z převodu nemovitostí zjišťuje ke dni nabytí nemovitostí, kterým se rozumí den, k němuž nastávají právní účinky vkladu do katastru nemovitostí (§ 2 odst. 3 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění pozdějších předpisů). Za zcela nedůvodnou pak označil městský soud i žalobní námitka, že pro uplatnění osvobození od daně není rozhodná skutečnost, kdy dojde k zápisu zvýšeného základního jmění do obchodního rejstříku. Je tomu tak proto, že u kapitálových společností představuje základní jmění veličinu mimo jiné zaručující věřitelům, že společnost má k dispozici majetek alespoň ve výši základního jmění. Toto jmění je vytvářeno povinně, jeho minimální rozsah je stanoven zákonem, jeho výše se zapisuje do obchodního rejstříku a zvyšování a snižování se děje postupem upraveným zákonem. Zápis zvýšení základního jmění do obchodního rejstříku má konstitutivní účinky, a proto zvýšení je účinné až ode dne jeho zápisu.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti stěžovatelka namítala, že právní úvaha městského soudu je nesprávná a vnitřně rozporná. Nezpochybnila, že správní orgány i soud jsou oprávněni rozhodnout o tom, zda došlo k převodu a co je jeho právním titulem jako o předběžné otázce, ale i toto rozhodování podléhá týmž procesním pravidlům jako rozhodování v věci samé. Podle názoru stěžovatelky byla tato otázka posouzena v rozporu s hmotným právem, když vadnému úkonu (rozhodnutí valné hromady ze dne 24. 11. 1997) přisoudily účinky projevu vůle nabytí nemovitost do vlastnictví. Skutečnost, že nabyvatel zacházel s nemovitostí jako s vlastní, užíval ji a účtoval o ní, by mohla být relevantní při posuzování držby nemovitosti, nikoli však při posuzování platnosti titulu pro převod vlastnictví nemovitosti. Pokud jde o úplatnost převodu nemovitosti, městský soud pouze odkázal na vyjádření finančního ředitelství, které pak přenesl do odůvodnění napadeného rozsudku. Stěžovatel považuje soudem provedený výklad pojmu „úplata“ za nesprávný. Již sám pojem „úplatný převod vlastnictví k nemovitostem“ použitý ve vymezení předmětu daně v § 9 zákona č. 357/1992 Sb. znamená, že úplatnost je nutno posuzovat jako vlastnost převodu. Za úplatný by měl být proto považován jen takový převod vlastnického práva, kdy převodce je povinen na nabyvatele převést vlastnické právo a nabyvatel je povinen mu za to poskytnout úplatu. Navíc z odůvodnění napadeného rozsudku není jasné, zda se městský soud při vypořádání s žalobní námitkou uvedenou pod bodem b) (zpochybnění úplatnosti převodu) hodnotil daný případ tak, že šlo o vklad do základního jmění či o jiný převod vlastnictví. Jestliže městský soud tvrdí, že ke dni vydání rozsudku není zvýšené základní jmění zapsáno, pak nemůže jít ani o vklad do základního jmění a ze strany tohoto soudu jde o nesprávné právní hodnocení věci. Vklad do základního jmění je charakterizován tím, že se vkladatel zaváže převést vlastnictví k nemovitosti na akciovou společnost, která je naopak zavázána k tomu,

vydat mu akcie. Dokud nabyvatel akcie vkladateli nevydá, jeho závazek vydat akcie trvá. Stěžovatelka z uvedených důvodů proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Finanční ředitelství ve vyjádření ke kasační stížnosti označilo jak žalobní, tak stížní námitky za uplatněné převážně účelově. Po celou dobu ode dne vzniku právních účinků vkladu do katastru nemovitostí se stěžovatelka i nabyvatel chovali způsobem, který jednoznačně vypovídal o tom, že považují převod vlastnických práv k nemovitostem na základě prohlášení vlastníka ze dne 27. 11. 1997 za platný právní úkon. Katastrální úřad pro hlavní město Prahu vydal rozhodnutí o převodu vlastnických práv k nemovitostem dne 20. 1. 1998 pod č. j. V5-200059-97 a tento úkon nebyl do vydání rozhodnutí o odvolání stěžovatelkou rozporován. Navíc ani nedošlo k vrácení nemovitostí původnímu vlastníkovi, ani nebyla řešena otázka případné absolutní neplatnosti prohlášení vlastníka. Stěžovatelka účelově popírá, že k převodu nemovitostí došlo s úmyslem vložit nepeněžitý vklad do obchodní společnosti, a to tak, že základní jmění bylo navýšeno o hodnotu 19 500 000 Kč a zbývající část hodnoty nepeněžitého vkladu by odpovídala emisnímu áziu ve výši 37 570 490 Kč, což je také hodnota, ze které finanční úřad původně vyměřil daň z převodu nemovitostí. Pokud stěžovatelka zpochybňuje úplatnost převodu vlastnických práv, ke kterému došlo na základě prohlášení o vkladu v případě, že nedojde k emisi akcií, je třeba vycházet z ekonomických důsledků převodu majetku na společnost. Namítá-li stěžovatelka nesprávné právní hodnocení věci městským soudem v otázce nároku na splnění zákonných podmínek pro přiznání osvobození podle ustanovení § 20 odst. 6 písm. e) zákona č. 357/1992 Sb., pominula tím základní smysl tohoto ustanovení. Finanční ředitelství odkázalo na své vyjádření k žalobě a podotklo, že vklady do základního jmění společnosti jsou pouze ty, které se projeví v rejstříkovém zápise o základním jmění společnosti. Jelikož nebyly splněny všechny podmínky pro osvobození podle citovaných ustanovení, navrhlo, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), přičemž neshledal vady uvedené v odst. 3 cit. ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Ze správního spisu vyplynulo, že stěžovatelka na základě svého rozhodnutí (Prohlášení vlastníka ze dne 26. 11. 1997) vložila nemovitosti jako nepeněžitě plnění do obchodní společnosti Autocentrum Bohnice, a. s., jejíž je zakladatelem. Tomuto kroku předcházela 4. společná schůze představenstva a dozorčí rady stěžovatelky, na níž představenstvo navrhlo konání valné hromady 100% dceřiné společnosti Autocentra Bohnice, a. s. na týž den v sídle stěžovatelky. O tomto je pořízen notářský zápis ze dne 24. 11. 1997, č. j. NZ 307/97, z něhož dále vyplývá, že se mění a doplňují stanovy společnosti Autocentra Bohnice, a. s. mimo jiné tak, že dochází k navýšení základního jmění (ze 7 000 000 Kč na 40 000 000 Kč), a to peněžitým vkladem ve výši 13 500 000 Kč a nepeněžitým vkladem nemovitostí vedených na LV 403 ve výši 19 500 000 Kč. Vzniklý rozdíl tvoří emisní ázio, které má hodnotu 37 570 490 Kč, čemuž odpovídá čl. 5 Stanov společnosti Autocentrum Bohnice, a. s., který je připojený v kopii. Na základě Prohlášení vlastníka ze dne 26. 11. 1997 Katastrální úřad Praha - město rozhodnutím ze dne 20. 1. 1998 pod č. j. V5-200059-97 povolil vklad vlastnického práva k označeným nemovitostem do katastru nemovitostí s právními účinky vkladu ke dni 27. 11. 1997. Nemovitosti byly na základě přiložených posudků oceněny, a to podle posudku č. 722-12/97 ze dne 31. 10. 1997 na částku 57 185 840 Kč a podle posudku č. 99-78-97 k datu ocenění

29. 10. 1997 na částku 57 070 490 Kč. Finanční úřad dovodil, že okamžikem převodu nemovitostí je den nabytí právních účinků vkladu nemovitostí a jako cenu nemovitostí vzal tu, kterou byly oceněny k témuž dni, a jako základ daně vzal rozdíl (37 500 000 Kč) mezi zjištěnou cenou nemovitostí (57 070 500 Kč) a hodnotou nepeněžitého vkladu (19 500 000 Kč), který následně zdanil tehdy platnou 5% sazbou daně pro převod nemovitostí. Platebním výměrem ze dne 13. 10. 2003, č. j. 143736/03/008961/7312 finanční úřad stanovil základ daně z převodu nemovitostí částkou 37 570 500 Kč a vyměřil daň ve výši 1 878 525 Kč. Finanční ředitelství žalobou napadeným rozhodnutím změnilo platební výměr finančního úřadu tak, že daňovou povinnost zvýšilo na částku 2 853 525 Kč, když jako základ daně stanovilo částku 57 070 500 Kč, neboť podle výpisu z obchodního rejstříku společnosti Autocentrum Bohnice, a. s. nedošlo k navýšení základního jmění této společnosti a nebyla tak naplněna podmínka pro osvobození od daně z převodu nemovitostí podle ustanovení § 20 odst. 6 písm. e) zákona č. 357/1992 Sb. Ke Krajskému obchodnímu soudu v Praze pak byl dne 29. 11. 1999 podán návrh na zápis změny týkající se společnosti Autocentrum Bohnice, a. s. do obchodního rejstříku spočívající v navýšení základního jmění (kapitálu) ze 7 000 000 Kč na 40 000 000 Kč. Usnesením tohoto soudu ze dne 10. 1. 2000, sp. zn. Firm. 87695/99, Rg. B 3447 byl navrhovatel (Autocentrum Bohnice, a. s.) vyzván k doplacení soudního poplatku ve výši 500 Kč, doložení dokladu o zveřejnění usnesení valné hromady o zvýšení základního jmění v obchodním rejstříku a doložení listiny upisovatelů, ze které bude patrné, kdo je vkladatelem nepeněžitého vkladu. Dne 19. 1. 2000 bylo doručeno Krajskému obchodnímu soudu v Praze zpětvzetí návrhu na zápis změn v obchodní společnosti Autocentrum Bohnice, a. s. a poté bylo usnesením ze dne 20. 1. 2000, sp. zn. F 87695/99, F 4136/2000 řízení ve věci návrhu na zápis změn v obchodním rejstříku zastaveno.

Pokud v kasační stížnosti stěžovatel namítal nesprávnost a vnitřní rozpornost právní úvahy městského soudu, neshledal Nejvyšší správní soud tuto stížní námitku důvodnou.

Tvrzení stěžovatele, že městský soud pouze odkázal na vyjádření finančního ředitelství, které pak přenesl do odůvodnění napadeného rozsudku nemá opodstatnění, protože městský soud sám převod nemovitostí hodnotil jako vklad do základního jmění společnosti. Městský soud dovodil, že základní podmínkou pro přiznání osvobození od daně z převodu nemovitostí podle ustanovení § 20 odst. 6 písm. e) zákona č. 357/1992 Sb. je to, že došlo ke vkladu nemovitostí podle zvláštního zákona do obchodní společnosti (dnes do základního kapitálu), přičemž z ustálené judikatury soudů i rozhodnutí Ústavního soudu je nesporné, že vkladem do společnosti je míněn zde vklad do základního jmění (kapitálu). Zvláštním zákonem je obchodní zákoník, který pojmy základní jmění a vklad společníka vymezuje v ustanoveních § 58 a § 59. Jelikož zákon č. 357/1992 Sb. osvobozuje jen vklady vložené do obchodní společnosti ve smyslu definice vkladu podle obchodního zákoníku, nutno vztáhnout osvobození od daně z převodu nemovitostí pouze na vklady do společnosti zvyšující základní jmění této společnosti a nikoliv na jakýkoliv převod nemovitostí do majetku společnosti. Předmětné nemovitosti byly sice vkladem práva do katastru nemovitosti převedeny do majetku, ale nedošlo k navýšení základního jmění (kapitálu), nebyla splněna základní premisa, na níž je založeno osvobození od daně z převodu nemovitostí, které je vztaženo právě ke skutečnosti, že je jím navýšeno základní jmění (kapitál) společnosti. S ohledem na výše uvedené je proto vklad stěžovatelky do společnosti nabyvatele nutno považovat za úplatný převod, který podléhá dani z převodu nemovitostí. Nejvyšší správní soud se s názorem městského soudu ztotožňuje a dodává, že rozhodujícím kritériem pro aplikaci ustanovení § 9 odst. 1 písm. a) zákona č. 357/1992 Sb. je nepochybně poskytnutí úplaty, za níž je třeba považovat veškerá finanční plnění dohodnutá mezi převodcem a nabyvatelem a sjednaná ke dni převodu vlastnického práva k nemovitosti,

jakož i veškerá protiplnění, která nemusí být nutně vyjádřena v penězích, nicméně znamenají hospodářský prospěch či přírůstek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2007, č. j. 1 Afs 10/2007 - 49, www.nssoud.cz). V souladu s citovaným ustanovením je předmětem daně z převodu nemovitostí úplatný převod nebo přechod vlastnictví k nemovitostem, včetně vypořádání podílového spoluvlastnictví. Základem této daně je pak cena zjištěná podle zvláštního právního předpisu, kterým je zákon č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, (§ 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 357/1992 Sb.). Základní jmění společnosti je podle ustanovení § 58 odst. 1 obchodního zákoníku peněžní vyjádření souhrnu peněžitých i nepeněžitých vkladů všech společníků do společnosti. Vkladem společníka se pak rozumí souhrn peněžních prostředků a jiných penězi ocenitelných hodnot, které se společník zavazuje vložit do společnosti a podílet se jím na výsledku podnikání společnosti (§ 59 odst. 1 obchodního zákoníku). Podle ustanovení § 59 odst. 2 obchodního zákoníku může být nepeněžitým vkladem jen penězi ocenitelná hodnota, kterou může společnost hospodářsky využít. Z citovaných ustanovení zákona č. 357/1992 Sb. a obchodního zákoníku je více než zřejmé, že převod nemovitostí do základního jmění (kapitálu) společnosti je převodem úplatným. Kromě toho je nezbytné vycházet i z ekonomických důsledků převodu majetku (nemovitostí) na společnost. Jestliže je podle ustanovení § 61 odst. 1 obchodního zákoníku podíl mírou účasti společníka na čistém obchodním jmění společnosti, nemůže mít nabytí majetku společností jiný důsledek, než že se zvýší hodnota podílu společníka na společnosti, ale i její základní jmění (kapitál). Nejvyšší správní soud proto shledává z uvedených důvodů jako neopodstatněnou námitku stěžovatelky, že převod nemovitostí nebyl úplatný.

Jako nedůvodný posoudil Nejvyšší správní soud i další související stížní bod, v němž stěžovatelka namítala, že si městský soud odporuje, jestliže vychází ze skutečnosti, jako by zde neexistovala povinnost vydat vkladateli akcie, a současně shledává převod nemovitostí úplatným, přičemž jiné protiplnění, než povinnost vydat za vložené nemovitosti akcie, nebylo v předchozím řízení tvrzeno ani prokázáno.

S odkazem na definici základního jmění (kapitálu) podle obchodního zákoníku nutno konstatovat, že vklad nemovitosti společníka, který je po převodu vlastnictví k nemovitosti vyjádřen v základním jmění (kapitálu), je právě oním vkladem ve smyslu ustanovení § 20 odst. 6 písm. e) zákona č. 357/1992 Sb., a není jím předmět závazku splatit vklad do společnosti. Vkladem vloženým do společnosti, na který se za splnění dalších podmínek vztahuje osvobození podle ustanovení § 20 odst. 6 písm. e) zákona č. 357/1992 Sb., je pouze vklad hodnotově vyjádřený v základním jmění (kapitálu). Proto je nezbytné poukázat na to, že v dané věci je nutno rozlišovat dvě základní skutečnosti. Jednou je nabytí vlastnického práva k nemovitosti na základě převodu nemovitosti a vkladu do katastru nemovitostí a druhou je osvobození od daně z převodu nemovitostí v příčinné souvislosti s navýšením základního jmění (kapitálu) společnosti na základě prvně uvedené skutečnosti. Obchodní zákoník nezná jiný vklad než vklad do základního jmění, na rozdíl od jiných způsobů účtování, které znají vklad do základního jmění a vklad nezvyšující základní jmění. Vzhledem k tomu, že zákon č. 357/1992 Sb. osvobozuje od daně pouze vklady vložené do obchodní společnosti při definici vkladu podle obchodního zákoníku, vztahuje se osvobození od daně pouze na vklady do společnosti zvyšující základní jmění. Pokud jde o vklady do společnosti nezvyšující základní jmění, tyto vklady nepochybně podléhají dani (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 5. 2000, sp. zn. III. ÚS 31/2000).

Pro osvobození dle ustanovení § 20 odst. 6 písm. e) zákona č. 357/1992 Sb. je rozhodná celková hodnota vkládaného podniku či části podniku, nikoliv hodnota jedné

z jeho částí, tj. nemovitosti. Jestliže je tedy základní kapitál společnosti zvýšen o celou hodnotu vkladu (podniku) a jestliže je splněn časový test stanovený v citovaném ustanovení, je vklad podniku či jeho části od daně z převodu nemovitostí osvobozen (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2007, č. j. 7 Afs 142/2006 - 59, www.nssoud.cz). Jelikož však nedošlo k vložení vkladu podle obchodního zákoníku do obchodní společnosti, uvedený převod nemovitostí nemohl být tedy osvobozen od daně z převodu nemovitostí v souladu s ustanovením § 20 odst. 6 písm. e) zákona č. 357/1992 Sb. z důvodu nedostatku zápisu zvýšení základního jmění (kapitálu) zapsaného v obchodním rejstříku.

Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou posoudil také námitku, že městský soud postupoval při svém rozhodování rozporně, když jako právní titul pro převod nemovitostí označil vklad do základního jmění nabyvatele a současně konstatoval, že usnesením valné hromady nabyvatele nemohlo dojít ke zvýšení jeho základního jmění.

Podle ustanovení § 60 odst. 1 obchodního zákoníku nabývá společnost vlastnické právo k nemovitosti vkladem vlastnického práva do katastru nemovitostí na základě písemného prohlášení vkladatele s úředně ověřeným podpisem. K převodu vlastnického práva k nemovitostem na nabyvatele došlo v dané věci vkladem do katastru nemovitostí s právními účinky ke dni 27. 11. 1997, a to na základě rozhodnutí Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 20. 1. 1998 pod č. j. V5-200059-97. Tomuto rozhodnutí předcházelo prohlášení stěžovatelky jako vlastníka nemovitostí ze dne 26. 11. 1997, na základě kterého pak byl vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí povolen. Předmětné rozhodnutí Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu bylo městským soudem právem posouzeno jako skutečnost, na základě níž došlo k převodu vlastnického práva ke vkládaným nemovitostem. Městský soud se však nevyslovil v tom smyslu, že by usnesením valné hromady nabyvatele nemohlo dojít k navýšení základního jeho jmění, ale pouze uvedl, že k převodu nemovitostí došlo právě prohlášením stěžovatelky jako vlastníka, a to bez ohledu na to, že usnesení valné hromady ze dne 24. 11. 1997 nebylo titulem, na základě kterého by bylo zapsáno zvýšení základního jmění, když do obchodního rejstříku vedeného Krajským soudem v Praze byl na základě návrhu pouze zapsán úmysl zvýšit základní jmění nabyvatele.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatelka v řízení úspěch neměla a finančnímu ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. prosince 2007

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu